Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Syvogtyvende Aargang.

Fra 1. Oktbr. 1877.

„Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple, og I skulle forstaa Sandheden, og Sandheden skal frigjøre Eder." Jesus.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.

1878.

Indhold af 27de Aargang.

Side

Side

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 1. Den 1. Oktober 1877. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt den 17de Juni 1877 ved en speciel Konference i det Øjemed at organisere en Stav af Zion for Davis County.

(Fra »Deseret News«.)

Jeg betragter det som et Privilegium at mødes sammen med de Sidste-Dages Hellige. Jeg har besøgt Farmington mange Gange, og jeg kan sige, at som en Almindelighed har jeg ved at overvære Eders Forsamlinger følt meget af den Fred og de Velsignelser, som tilflyde dette Folk fra Himlen.

Jeg har ingen Tvivl om, at Flertallet af det Folk, der kaldes Sidste-Dages Hellige, virkelig attraaer at være Hellige; var det ikke for dette, vilde jeg maaske tildels føle mismodig. Dem, der ere oprigtige, som søge at kjende og forstaa Sandheden, de ere dem, der saavidt som deres Tro og gode Gjerninger, Indflydelse og Evner angaa, opholde det Rige, som Gud har begyndt at oprette paa Jorden. Naar vi betragte de Sidste-Dages Helliges Stilling og se, hvor mange der ere, som have deres Øjne henvendte paa denne Verdens Ting, Ting, som ikke ere varige, men som forgaa under Hænderne, og hvor begjærlige de dog ere for at erholde dem; hvorledes tro I mine Følelser ere om dette? Vi se mange af Israels Ældste, der ønske at blive rige, og de ville tage hvilkensomhelst Retning, som de tænke vil bringe dem Rigdomme, hvilket for mig er saa uviist, som Noget kan være — at se Mænd af Viisdom, Mænd, som synes at have Forstand paa Verden og Guds Ting, søgende efter Mineralier i disse Bjerge, de strejfe om mellem Højene, grave her og der og vedblive at hakke og grave og rulle Stene omkring fra Morgen til Aften. Denne Bjergkjæde er bleven fulgt fra Nord til Syd, og dens forskjellige Punkter ere blevne undersøgte, og hvad finde de? Netop nok til at lokke dem og sluttelig at drage dem bort fra Troen og omsider gjøre dem elendige og fattige. Spørg Brødrene, hvorfor de gjøre dette, og det rede Svar vil være: „Er det ikke mit Privilegium at finde en Guld- eller Sølvmine ligesaavel som nogen Anden?“ Hvad

mig betræffer, vilde jeg sige: „Jo, visselig er det Eders Privilegium, dersom I kunne finde en." Men vide I, hvorledes at finde en? Nej, det gjøre I ikke. Disse Skatte, som ere i Jorden, blive omhyggeligt bevogtede, de kunne blive flyttede fra Sted til Sted ifølge Hans Velbehag, som gjorde dem, og som ejer dem. Han har sine Sendebud til sin Raadighed, og det er ligesaa let for en Engel at flytte Mineralierne fra hvilketsomhelst Sted i disse Bjerge til et andet, som det er for os at gaa op og ned ad denne Sal. Dette er dog ikke forstaaet af den kristne Verden, ejheller af os som et Folk. Der ere Tilfælde og Omstændigheder, som mine Brødre og Søstre have hørt mig fortælle om, der ville bevise dette saa bestemt, at Ingen behøver at tvivle om Sandheden af, hvad jeg siger.

Jeg formoder, at der er Nogle tilstede, som have hørt mig fortælle en Omstændighed med Hensyn til Opdagelsen af en Guldmine i Little Cottonwood Canyon, og jeg vil her sige, at de Prøver tagne derfra, hvilke jeg idag har i min Besiddelse, ere saa smukke Prøver paa fint Guld, som nogensinde ere blevne fundne paa dette Kontinent. En Mand, som Nogle af Eder ville kjende vel, bragte mig en overordentlig smuk lille Guldklump. Jeg raadede ham at lade Minen være.

Da General Connet kom her, anstillede han betydelige Undersøgelser, og ved Eftersøgninger i Cottonwood fik han et Nys, at der var Guld der. Porter, som vi almindeligvis kalde ham, kom til mig en Dag og sagde: „de have truffet Guld fire Tommer fra min Grund, hvad skal jeg gjøre?" Han var optaget af den Ide, at han maatte gjøre gjøre Noget. Jeg sagde derfor til ham, at han skulde gaa tilligemed de andre Brødre, der vare interesserede, og fremkomme med sin Claim*). Da han var færdig med at tale, sagde jeg til ham: „Porter, De burde at vide bedre, De har seet og hørt Ting, som jeg ikke har, og er en Mand af lang Erfaring i denne Kirke. Jeg ønsker at sige Dem een Ting, de kunne træffe fire Tommer fra hin Aare, saa tidt som de ville, saa ville de dog aldrig finde Noget." De søgte og søgte; Hundreder af dem gjorde, og jeg havde den Fornøjelse at le lidt af ham, thi da han selv gik derhen igjen, kunde han ikke selv finde den.

Undertiden tager jeg mig den Frihed at tale vidtløftigere om saadanne Ting. Orin P. Rockwell er et Øjenvidne til Tilstedeværelsen af Magter, der flytte Jordens Skatte. Han var sammen med visse Andre, der boede nærved, hvor de Plader bleve fundne, der indeholde Mormons Bogs Optegnelser. Der vare mange Skatte, der bleve skjulte af Nephiterne. Porter var med dem een Nat, hvor der var Skatte, og de kunde nemt nok finde dem, men de kunde ikke faa dem.

Jeg vil fortælle Eder en Historie, der vil være mærkværdig for de fleste af Eder. Den blev mig fortalt af Porter, hvem jeg ligesaa snart vilde tro, som nogen Mand, der lever. Naar han fortæller en Ting, han forstaar, vil han fortælle den, netop som han veed det, han er en sanddru Mand. Han sagde, at den Nat, de vare beskjæftigede med at søge hin gamle Skat, gravede de rundt om Enden af en Kiste omtrent tyve Tommer. Kisten var omtrent tre Fod i Firkant. En Mand, der var besluttet paa at have Kistens Indhold, tog sin Hakke og slog den i Laaget, saa at den

---

*) I mineralske Lande Fordring, ifølge Ret som Opdager, paa et Stykke Land, der antages at være guldholdigt.

trængte igjennem dette og ned i Kisten. Slaget borttog et Stykke af Laaget, hvilket en vis Dame havde i sin Besiddelse indtil sin Død. Hin Pengekiste forsvandt i Højen. Porter beskriver det saaledes (frembringende en rumlende Lyd); han siger, at dette er ligesaa sandt, som at Himlene ere. Jeg har hørt Andre fortælle det Samme. Jeg fortæller dette, fordi det er forunderligt for Eder. Men for dem, som forstaa disse Ting, er det ikke forunderligt.

I høre meget om Fund af Penge, men der er Mange, som ikke vide, hvad de skulle gjøre dermed, naar de faa dem. Dette er den store Mangel ved Menneskeslægten. Jeg kunde fortælle mange meget lignende Tilfælde. Jeg boede lige i det Land, hvor de Plader bleve fundne, hvorfra Mormons Bog oversattes, og jeg veed om mange Ting, henhørende til hint Land. Jeg tror, jeg vil tage mig den Frihed at fortælle Eder om en anden Ting, der vil være saa besynderlig for Eder, som Noget kan være. Det er en Hændelse i Oliver Cowderys Liv, men han tog sig ikke den Frihed at fortælle saadanne Ting i Forsamling, som jeg gjør. Jeg fortæller disse Ting til Eder og har en Bevæggrund derfor. Jeg ønsker at bringe dem til mine Brødres og Søstres Øren og Børnenes, at de kunne fremvoxe til Kundskab om mange Ting, der ere aldeles skjulte for Menneskeslægten. Oliver Cowdery gik med Josef, da han overleverede disse Plader. Josef oversatte ikke alle Pladerne, en Del af dem vare forseglede, hvilket I kunne lære af Lærdommens og Pagtens Bog. Da Josef fik Pladerne, bød Englen ham at bære dem tilbage til Højen Cumorah, hvilket han gjorde. Oliver siger, at da Josef og han gik derhen, aabnedes Højen, og de gik ind i en Grotte, hvori der var et stort og rummeligt Værelse. Han siger, at han tænkte ikke dengang paa om de havde Solens Lys eller det var konstigt Lys, men at det var ligesaa lyst som Dagen. De lagde Pladerne paa et Bord, der stod midt i Værelset. Under dette Bord var der en Stabel af Plader omtrent to Fod høj, og der var Alt tilsammen mange Vognlæs af Plader, der vare opstablede i Hjørnerne og langs Væggene. Den første Gang de gik derhen hang Labans Sværd paa Væggen; men da de kom derhen igjen, var det blevet taget ned og lagt paa Bordet tværs over Guldpladerne; det var blottet og paa det stod følgende Ord skrevne: „Dette Sværd vil aldrig blive stukket i Balgen igjen, indtil denne Verdens Riger blive vor Guds og hans Kristi Rige." Jeg fortæller dette, som kommende ikke alene fra Oliver Cowdery, men Andre, som vare bekjendte dermed og som forstode det ligesaa godt, som vi forstaa at komme til denne Forsamling, glæde os ved Dagen og om Lidt adskilles og gaa bort, forglemmende det Meste af, hvad der er blevet sagt, men Altid erindrende Noget. Saaledes er det med enhver Tildragelse i Livet. Jeg fortæller dette til Eder og ønsker, at I skulle forstaa det. Jeg tager mig den Frihed at hentyde til hine Ting, saa at de ikke skulle forglemmes. Carlos Smith var en ung Mand af saamegen Sanddruhed som nogen ung Mand, og han var et Vidne til disse Ting. Samuel Smith saa nogle, Hyrum Smith saa mange Ting, men Josef var Lederen.

Nu I kunne tænke, at jeg er uviis ved offentligt at fortælle disse Ting, maaske antagende, at jeg burde bevare dem i min egen Barm, men saaledes er ikke mit Sind. Jeg kunde lide, at det Folk, kaldet de Sidste Dages Hellige, maatte forstaa nogle flere forskjellige Ting med Hensyn til Herrens Virken og Handlemaade med hans Folk her paa Jorden.

Jeg kunde fortælle Eder mange flere, som alle ere bekjendte for mine Brødre og Søstre.

Nu dersom I vilde gaa og søge efter Guld og Sølv, saa vilde I netop finde Nok til at lokke og fordærve Eder. Men kan der siges: „Er ikke Jorden og dens Skatte Herrens, der skabte dem, og vil han ikke ifølge Forjættelsen give den til sine trofaste Disciple?" O jo, dette er fuldstændig korrekt, men mærker Eder dette — den Mand, som er trofast til sin Kaldelse, gaar aldrig ud og jager omkring efter Sølv og Guld, uden han bliver udsendt. Saadanne Mænd følge deres retmæssige Beskjæftigelse, idet de arbeide paa deres Marker, og i deres Værksteder og Haver, forskjønne deres Boliger; med andre Ord, de ere beskjæftigede med at opbygge og være behjælpelige med at grundfæste Guds Zion paa Jorden, og deres Sind ere fæstede paa de sande Rigdomme og ikke paa denne Verdens Ting. Folk vide det ikke, men jeg veed, at der er sat et Segl paa Jordens Skatte, Menneskene blive tilladte at gaa saa langt og ikke længer. Jeg har vidst Steder, hvor der var Skatte i Overflødighed, men kunde Menneskene faa dem? Nei. I kunne læse i Mormons Bog om de fordums Nephiter, der skjulte deres Skatte og at disse bleve saaledes, saa at efterat de hemmeligt havde skjult deres Penge, da de kom til Stedet igjen, see, da vare de ikke der, men andensteds, men de vidste ikke hvor. Folket forstaaer ikke dette, jeg vilde ønske, at de gjorde, thi de vilde da gjøre ligesom jeg, henvende Opmærksomheden paa de lovlige Foretagender, som Gud har givet os at udføre.

Løber jeg efter Miner eller at grave Huller i Jorden? Nej, aldeles ikke. Det er lig et Blændværk, en Lygtemand. Spørg Eders Forretningsmænd, eller gaa til Kalifornien og spørg der, om det betaler sig at søge Guld. Jeg vil fordriste mig til at sige, at der aldrig blev taget en Dollar fra Kaliforniens Bjerge, ej heller fra disse Bjerge mod Vest eller fra dette Territorium, uden at den kostede fra ti til eet Hundrede Dollars. Tro I det? Der siges, at mange Penge ere blevne fortjente her og der. Hvem har fortjent dem? Betydelige Kvantum Bly, og lidt Sølv er blevet taget herfra; men naar I beregne den spildte Tid og ville ansætte den til en passende Værdi, ville I finde mine Ord at være sande, ikke at tale om de Menneskeliv og den Eiendom, der er gaaet tabt. En lille By direkte mod Vest herfra indeholdt for en femten Maaneder et Antal Mænd, der drev Minearbejder. Vi beregnede deres Tid efter den gjennemsnitlige Pris for almindeligt Arbeide, og derefter skaffede vi os Underretning om det Beløb, der var Udbyttet af de Skatte, der udtoges af Jorden, hvilket var meget vel bekjendt, og det fremgik da, at de hver Dag forbrugte omkring syv Hundrede Dollars og indvandt omtrent tredive. Hvad de fik var netop tilstrækkeligt til at lokke dem.

Herren har tilladt vore Fjender at komme iblandt os, der vilde tilintetgjøre os, om de kunde, De blive kun tilladte at besnære de Daareagtiges Sind og dem, som mangle Dømmekraft og ikke kjende Guds Ting. Men naar vi som Individer og som et Folk lære Tingene, som de ere, ville vi udfinde den Kjendsgjerning, at al Sandhed er værdifuld og værd at besidde, medens al Usandhed ikke er værd at løbe efter, at arbejde for eller at ødsle vore Liv paa. Livets og Frelsens Evangelium, som Gud har aabenbaret til os, indbefatter alle de Systemer, der ere. Ethvert sandt Princip og enhver sand Videnskab og enhver Sandhed, der er til, indbefattes i de sidste Dages Helliges Tro. Dette er Noget værdt at besidde, det er

værdt at anvende vor Tid paa; men Nutidens Religioner, uafhængige af deres moralske Værd, ere Intet uden en Mythe, en Skygge, der er ingen Virkelighed i dem. Men naar I komme til Himlens Religions Philosophi, I have Fakta i Eders Besiddelse, som ere værd at have, de ere værd Beundring af den Vise, den Forstandige, den Ædle, den Store og dem, som søge efter den Visdom, der kommer fra Gud, og de sidste Dages Hellige ere i Besiddelse af denne Skat! Hvad udføre vi? Dersom vi ere Guds Folk, som vi bekjende os at være, vil der aldrig være en afvigende Stemme i hele Israel med Hensyn til Lydighed til Præstedømmet. Det bemærkedes imorges af Broder Cannon angaaende at vise Lydighed, at vi ere kaldede til at vise Lydighed, fordi det er en Befaling af Gud og vor Tro fordrer Lydighed. Hvorfor? Hvortil? Lydighed til ethvert Sandhedens Princip. Hvorfor? For at vi kunne blive Besiddere af al Sandhed. Hvorfor skulle vi gjøre dette? Fordi det giver os Helbred, det giver os Velstand, det giver os Kundskab, det giver os Magt, det giver os Skjønhed, det giver os Overlegenhed, det giver os Skatte paa Jorden og Skatte i Himlen, det giver os Kundskab om Gud og om Guds Kjærlighed, det giver os Samfund med de Hellige, som ere helliggjorte og forherligede, og det giver os Alt, som vil befordre Lykke og Fred. Disse ere de Grunde, hvorfor vi gjøre det. Dersom I vælge den modsatte Vej, hvad faa I da? Intet. Naar Menneskene vende sig bort fra Guds Søns Evangelium, hvad vende de sig til? Intet. Og hvad vende de sig fra herefter? Alt, hvad der er værd at besidde, enhver Ting som Menneskene og Gud kunne besidde i Tid og Evighed. Tag den anden Vej, og I faa en Skygge i Øjeblikket, og I kunne tro, at I have Virkeligheden, men tidligere eller senere ville I befinde Eder som en Fjer, der svæver i Luften, eller være end et Skib paa Oceanet uden Kompas eller Ror, berøvet Solens, Maanens og Stjernernes Lys, kastet hid og hid, indtil det synker for ikke at reise sig mere. For at vise Lydighed til Sandheden maa I elske Sandheden og have Gudsfrygt i Eders Hjerter. Alle, som føle den sande Aand af dette sidste Dages Værk, fryde sig i Sandheden, de glæde sig ved at høre Sandheden og glæde sig ved at adlyde den; det er deres Fryd at kjende Guds Sind og Guds Vilje, at de kunne vise Lydighed dertil. Dette er Erfaringen af enhver trofast Mand og Kvinde i denne Kirke. Men tag Erfaringen af Apostaterne, og deres Erfaring, som have rejst sig til Modstand mod Profeten Josef Smith og Evangeliet, frembragt og indeholdt i Lærdommens og Pagtens samt Mormons Bog og de Aabenbaringer, som han var det hædrede Redskab i Guds Hænder til at aabenbare til Folket, dem, som stille sig i Opposition til dette, hvo ere de og hvad er deres Ende? I ville høre een Kjendsgjerning fra dem: „Broder — har De glædet Dem, har De følt Dem tilfreds, siden De vendte Dem fra „Mormonismen"? Nu tal Sandhed. Sig os det, som det er. Har De følt Glæde og Lykke, siden De forlod Guds Rige? Kom, lyv nu ikke!" Broder — svarer: „Jeg har ikke nydt een Dags Fred, siden jeg forlod Kirken." Dette er Apostaters Erklæring idag, naar de fortælle Sandheden. Betragt deres Ansigter, er Glæde at læse der? Nei, der er Sorg; de vælge Vildfarelse istedetfor Sandhed, de elske Mørket mere end Lyset, og Enden derpaa er, for at bruge Skriftens Ord, Døden. Sorgen deraf føler de hver Dag, thi Menneskenes Aand bliver bestandig paavirket. Vi ere ligesaa uafhængige i vor

Organisation som Guderne ere, men desuagtet ere vi Tilfældigheders Skabninger, paavirkede af Aanderne og Evighedens Magter, som ere rundt omkring os. Vi ere her og paavirkes af dem i vor Organisation. Dette er Stedet, hvor enhver Mand begynder at erhverve sig en Spire til den Uafhængighed, der nydes i Himlene. Disse Indflydelser ere i Sammenligning lig de kølende Briser fra Bjergene, der ere saa behagelige for os, som give os Liv. Men paa den anden Side, her kommer den pestagtige Dunst fra Sumpen, medbringende Sygdom og Død, og ubevidste indaande vi den giftige Luft, vi føle Svækkelse, føle Feber, at vi ere ifærd med at blive syge, vi blive et Bytte for Fjenden og Døden paafølger. Dette er Forskjellen mellem de to Indflydelser, der stadig paavirke Menneskeslægten. Det er enten Glæde eller Lidelse. Alle ere underkastede disse Elementer, hvori vi leve. Her er den gode Paavirkning, der stedse fortæller Mænd og Kvinder, førend de gaa igjennem Forløsningens prøvende Handlinger, at de maa omvende sig, at da vil Kristi Lys være over dem fra Tid til Tid til at paavirke deres Sind, lærende og undervisende dem — sigende: „Du gjør Uret, Du siger det, som ikke er ret, Du har forkastet Mormons Bog, Du har forkastet Lærdommens og Pagtens Bog, Du har forkastet Josef, dine Begavelser eller den celestiale Lov." Naar de aabenbare deres Hjerters Følelser, ville de sige ligesom Lyman Johnson sagde ved eet af vore Kvorumsmøder, efter at han var apostaseret og havde forsøgt at faa Josef afvejen. Han sagde: „Brødre, jeg vil kalde Eder Brødre, jeg vil sige Eder Sandheden. Dersom jeg kunde tro „Mormonismen" — ligemeget om den er sand eller ej — men dersom jeg kunde tro „Mormonismen", som jeg gjorde, da jeg rejste med Eder og prædikede, om jeg ejede Verden, vilde jeg give den derfor. Jeg vilde give Alt, jeg vilde lade min høire Haand afhugge, om jeg kunde tro den igjen. Jeg var dengang fuld af Fryd og Glæde. Mine Drømme vare behagelige. Naar jeg opvaagnede om Morgenen, var min Sjæl haabefuld og tilfreds. Jeg var lykkelig ved Dag og Nat, fuld af Fred og Glæde og Taksigelse. Men nu er der Mørke, Kummer, Sorg og Elendighed til det Yderste. Jeg har aldrig siden seet et lykkeligt Øieblik".

Lyman E. Johnson hørte til de Tolvs Kvorum, han var den første Mand, der kaldedes, da de Tolv bleve kaldede, hans Navn var det første, Brigham Youngs det andet og Heber C. Kimballs det tredie. Det Vidnesbyrd han gav om sin bitre Erfaring, er det Vidnesbyrd, som enhver Apostat vilde bære, dersom de vilde sige Sandheden. Men ville de anerkjende det? Nei, thi de ønske ikke at sige Sandheden.

Der er ingen Nydelse, ingen Lykke, ingen Tilfredshed, der er intet Lys paa min Sti, for mig er der ingen virkelig Glæde eller Henrykkelse uden ved Lydighed til Sandheden, som den kommer fra Gud, adlydende den i enhver Henseende og skridende fremad som en trofast Stridsmand i Opfyldelsen af enhver Pligt. Den Mand eller Kvinde — maaske kunne I tænke, at det er dristigt af mig, men jeg lover Eder for, at hvad jeg vil sige er Sandhed — som har annammet hvad der kaldes „Mormonismen", men som er hveren mere eller mindre end Guds Søns evige Evangelium, som, naar han af Guds Mænd, holdende det evige Præstedømme, raades til at gjøre saa og saa, og som vil hengive sig til en Aands Paavirkning, der vil lede ham til at sige: „O ja, jeg tænker, at jeg kan følge mine egne Anskuelser. Jeg tænker jeg har Forstand ligesaa vel som I, og jeg vil tage min egen Vej. Jeg kan passe mine egne Sager ligesaa

godt og maaske lidt bedre end nogen Anden, og derfor behøver jeg Ingen til at raade mig." Jeg siger, at den Mand eller Kvinde, som vil gjøre saaledes, derved tiltagende sig Kraft og Visdom til at raade sig selv, ville, medmindre de tage en anden Retning og gjøre bedre, geraade i Mørke, og tidligere eller senere vil enhver Saadan apostasere og gaa til Fordærvelse, Tro I dette? Det er ligesaa sandt, som at Solen skinner. Er det svært at tro? Nej, det er den letteste Ting i Verden at tro Sandheden. Det er meget lettere at tro Sandhed end Vildfarelse, Det er lettere at forsvare Sandheden end Vildfarelse. Det er nødvendigt, at den kristne Verdens Troessamfund og Sekter blive forsvarede af de dygtigste og mest lærde Studenter for at gjøre dem populære og faa dem til at synes sande. Men efter at disse kristne Studenter have gaaet igjennem Akademier og Kollegier og Verdens mest berømte Læreanstalter, og efterat de have studeret og studeret og anvendt en Levetid paa Erhvervelsen af theologisk Uddannelse, tager det blot een vf vore unge Mænd ved Hjælp af Biblen og den lille Katechismus til at trække dem op ligesom et gammelt Uhr. Dette har mange af vore unge Mænd erfaret, og naar de gik ud fra deres Hjem for at prædike Evangeliet, vidste de ikke, om de i det Hele taget kunde sige Noget om dets Principer; men naar de ere komne til at staa ligeoverfor dem, som have lært offentligt og paataget sig at modbevise Evangeliet, som forkyndes af de Sidste Dages Hellige, ere deres Sind blevne oplyste, og Skriftsteder ere komne til dem, og de have forvirret deres Modstandere, saa at de aldeles Intet have havt at sige. Jeg har selv gjort saa og det tillige med faa Ord, og Samtalen vilde blive dreiet hen paa noget Andet. Med al deres Studium og Lærdom og med al den Philosophi og og Videnskab, der bringes til falske Theoriers Bistand, hvor let er det dog ikke at tro Sandheden! Det er meget lettere end at lade være at tro Sandheden· Sandheden anbefaler sig selv til ethvert ærligt Menneske, ligemeget hvor simpelt den end fortælles, og naar vi annamme den, forekommer det os, som om vi havde kjendt den i hele vort Liv. Dette er Vidnesbyrdet af Flertallet af de Sidste Dages Hellige, at naar de først hørte Evangeliet blive prædiket, som det indeholdtes i Biblen og Lærdommens og Pagtens Bog, omendskjøndt aldeles nyt for dem, syntes det dog som om de allerede forstode det. og som de havde været „Mormon" fra Begyndelsen.

Vel, førend jeg sidder mig ned, vil jeg for Forsamlingen fremstille Navnene paa tre af vore Brødre, som jeg anbefaler til at udgjøre Præsidentskabet for denne Stav af Zion, der vil omfatte Davis County, og hvis Navn sandsynligvis vil blive Formingtons Stav af Zion. (Her foreslog Præs. Young Wm. R. Smith af Centreville som Præsident og Christopher Layton af Kaysville som hans første og Anson Call af Bountiful som hans anden Raadgiver), Jeg veed, at nogle af Eder ønske det anderledes, eller at nogen Anden var blevet valgt til Præsident, men vi kunne ikke tilfredsstille Enhvers Begjær i et Anliggende af denne Art, vi maa bestemme os for Een, og jeg har følt til at foreslaa Broder Smith. (Ethvert Navn blev foreslaaet særskilt, og hver Votering var enstemmig).

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

.Den 1ste Oktober

Med dette Numer begynder den 27de Aargang af „Skandinaviens Stjerne". Maaske ingen tidligere Aargang har bragt Efterretninger om saa store Begivenheder, som den sidste. Et Tempel er blevet fuldendt og indviet til Herren, Jehovah, og Guds Tjenere og Tjenerinder i Zion have fri Adgang til Udførelsen af hellige Ordinancer, Beseglinger og Bekræftelser paa det evige Livs Velsignelser baade for dem selv og deres afdøde Venner og Slægtninge, som de be benytte med Flid og Iver. Det store Tempel i Salt Sø Staden rejser sig i Majestæt, og tillige er der blevet udlagt, indviet og helliget Grunde til to andre Templer, hvorpaa der arbeides med al Iver; medens de Hellige have erholdt en mere fuldkommen Organisation, idet mange nye Staver af Zion ere blevne organiserede af det første Præsidentskab og de tolv Apostle, Præstedømmet er blevet mere fuldkomment organiseret, de tolv Apostle ere blevne fritagne for lokale Arbeider med frie Hænder, færdige og rede, fulde af den Hellig Aand og Kraften af deres Apostelskab, til at hjælpe det første Præsidentskab med at præsidere og ordne alle Kirkens Anliggender og opbygge Guds Rige overalt paa Jorden. Flere hundrede Missionærer ere blevne udsendte til Jordens forskjellige Egne forat bringe det frelsende Budskab til Nationerne, flest ere dog gaaede til de Forenede Stater og Mexiko. Bestandig Fred og Lykke hviler over de Hellige uagtet de mange utrættelige Anstrengelser af deres talrige og bitre Fjender. Virksomme have disse været i at ophidse Menneskene, talrige usande Rygter ere udspredte, i de Forenede Stater bragte de det saavidt, at der var Tale om at sende flere Tropper til Utah, men se, inden de vidste deraf havde de fuld Brug for dem alle i deres egne Stater, ja maatte endogsaa fra Utah trække Tropper til deres Understøttelse. De Hellige have havt en større Sorg end nogensinde siden Kirkens Oprettetse i disse Lande, idet de have mistet deres længe prøvede Styresmand Brigham Young, som fyldt og vejledet af Herrens Aand har ført dem igjennem mange rystende Scener, saa at endog mange af vore Fjender have beundret ham og, naar de have været oprigtige nok, ogsaa udtalt dette, hvorpaa vi netop i denne Tid iblandt talrige fordomsfulde Fremstillinger dog have mange Exempler. Kaptain John Codman i sit Værk ,,The Mormon Country" siger om Brigham Yong: „Er han en god Mand? Jo han er, og Historien vil en Dag optegne, at iblandt Ledere af nye Sekter har Brigham Yong været een af de mest heldige, selv om ikke i at udpege den sande Vej til Himlen, saa dog i at lede en ny Civilisation, der med alle dens Fejl i Praxis — og de ville snart forsvinde — har sammendraget Titusinder af Mennesker og gjort dem lykkeligere og bragt dem i en bedre Tilstand her paa denne Jord end de vare nogensinde før",

Men Brigham Youngs Sjæl er gaaet til den Gud, som gav den, og en god, viis og sanddru Mand høj, i Alder og Hæder, er gaaet bort, men hans Minde lever i de Helliges Sind, og uagtet de dybt føle hans Tab, have de dog den Trøst, at

han havde sat Huset i Orden, førend han gik bort, og ingen Mennesker hverken Hellige eller Syndere behøve at frygte med Hensyn til Kirkens Ledelse herefter, thi den er bygget paa Apostlers og Profeters Grundvold, hvor Jesus selv er Hovedhjørnestenen. I disse Lande har Evangeliet nydt Fremgang, idet mere end et Tusinde Sjæle ere blevne tillagte Kirken ved Daab, omtrent 700 ere emigrerede og Udsigterne ere fremdeles gode.

Naar vi paa den anden Side betragte, hvad der er foregaaet med den øvrige Del af Verden, saa finde vi, at Hungersnød har bortrevet omtrent en Million Mennesker i Kina og Indien, store og forfærdelige Oversvømmelser have indtruffet i Syd-Amerika, England og mange andre Steder, en overordentlig blodig, ja, næsten en Udryddelseskrig har længe raset i Bulgarien, og andre Regeringer opfordre deres Statsmænd til at forblive paa deres Poster i disse skjæbnesvangre og alvorsfulde Tider. Alle Nationer ere splittede i Partier, hvis Ideer ere aldeles modsatte i politisk og social Henseende, Handelen er lammet, Arbejde er formindsket, og det almindelige Raab er om haarde og mørke Tider, der ligesom et overhængende Uveir true med et Udbrud; Arbejderstriker lig dem i de Forenede Stater staa som en bestandig Trusel. Freden er borttaget fra Jorden, og store Omvæltninger kunne forventes i den nærmeste Fremtid, derfor Brødre af det hellige Præstedømme, lad os opmuntre Eder til Flid i at udsprede Vidnesbyrdet baade ved Tale og Skrift; ved Emigration have vi i dette Aar mistet mange af vore erfarne og prøvede Brødre, saavel af dem, som Herren havde oprejst her, som dem, der vare udsendte fra Zion, derfor er det nødvendigt, at de Tilbageblevne gaa frem med forøgede Anstrengelser, uden at lade nogen Leilighed gaa tabt eller nogetsomhelst Meddel, som Herren har stillet til vor Raadighed, være ubenyttet.

Ankomst. Ældste A. W. Carlson af Salt Lake City ankom hertil den 27de September. Han afreiste fra Salt Lake City den 21de August og havde en behagelig Overrejse, opholdende sig nogle Dage i Liverpool.

Emigrationens Afgang.

Dette Aars andet Emigrationskompagni afgik efter Bestemmelsen herfra Torsdagen den 13de September. Emigrationens Indskibning og Alt henhørende dertil gik for sig med største Ro og Orden. I Betragtning af, at det var andet Kompagni, var det et ret betydeligt Antal Hellige, for hvem det lykkedes at faa opfyldt deres Hjertes Attraa efter at komme til Zion, nemlig 211 Sjæle, under Ledelse af de hjemvendende Missionærer J. C. Sandberg og K. H. Brown.

Kl. 5 lagde „Argo" fra Kajen under Sang og Hurraraab fra de Ombordværende og dampede ud af Havnen, fulgt af de tilbageblevne Helliges varmeste Ønsker, medens Hilsener og Gjenhilsener udvexledes, saalænge Skibet var i Sigte.

Herrens Velsignelser have hvilet over hans Hellige og deres Bestræbelser for at indsamles til Zion, omtrent 700 Sjæle have iaar fundet denne Lejlighed, ledede af Herrens Tjenere, der ere vendte hjem efter med Flid og Trofasthed og efter bedste Evne at have opfyldt deres Mission, hvorfor Herren vil velsigne dem.

Notice.

Dersom der skulde være Nogen, som maatte ønske at emigrere med det sidste engelske Emigrationskompagni (hvormed dog en skandinavisk Broder, A. Andersen, fra Kontoret i Liverpool, vil følge, som vil kunne være til Tjeneste for dem som Tolk), maa de indfinde sig her i Kjøbenhavn senest Torsdagen den 11te Oktober, paa hvilken Dag de ville have til at afgaa herfra.

Grundstoffernes Gjenfødelse og evige Varighed.

Ved Parley P. Pratt.

[Skrevet i Fængsel.]

(Fortsat.)

Det tørre Land, organiseret i dets egen, rette Sphære, frembød en Overflade, der overalt var vel vandet, havende en Overflødighed af Kilder, Strømme og smaa Vandløb, og ikke afbrudt af nogen af de raa, ujævne, vanskabte Dannelser, som nu sees overalt. Dets Overflade var jævn eller sagte bølgeformig og henrivende afvexlende. Jordbunden berigedes ved Himlens Dug, og befrugtet med Dyre- og Plantelivets Aand frembragte den snart en rig Vært, ikke af Ukrudt, Torne og Tidsler, men af Frugttræer og Urter, alle nyttige til Føde for Mennesker eller Pattedyr, Fugle eller Krybdyr. Og snart frembragte den ogsaa af sit Skjød enhver forskjellig Art af Dyrelivet fra det imponerende Mammuthdyr*) eller den mægtige Elephant og ned til Muldvarpen; eller gaaende endnu længere ned ad Tilværelsens Skala til det mindste Kryb, der ligger paa Klippens Overflade, eller som opfylder Vandpølen med bevæget Liv.

Jordens Klima, lige frit for den hede Zones usunde Dampe og smeltende Hede og Polarregionernes isnende Vinde, var behageligt afvexlende formedelst de moderate Omskiftelser af Varme og Kjølighed, der kun tjente til at krone det omvexlende Aar med en større Mangfoldighed af Produkter. Livgivende Strømme og sunde, søde Dufte frembares paa enhver Brise. Denne Jord, saa kort iforvejen et uhyre Billede af Tomhed og Forladthed, brød frem af dens Ensomhed iført sit prægtige Klædebon; og hvor Taushed havde hersket igjennem den uhyre Udstrækning, gjenlød talløse Lyde i Luften, og henrykkende Toner gave Gjenlyd i de fjerne Lunde, løde i beundrende Engles Øren og forkyndte de glædelige Nyheder om en ny Verden af bevægende Liv og Glæde.

Saaledes var Alt beredt og fuldbyrdet og Skabningen komplet — Alt undtagen det store Mesterstykke, Hovedet og Regenten, der var bestemt til at regjere og præsidere over dette nye Rige. Denne Personlighed, udseet som det ædleste af Guddommens Værker, dannedes af Guds egen Haand, og blev formet i Faderens og Sønnens udtrykkelige Lignelse og Billede, medens den Almægtiges Aande indblæstes i hans Næsebor, besjælende ham med Liv og Livskraft. Saaledes dannet af ædle Principer og bærende i sine guddommelige Ansigtstræk Magts og Myndigheds Emblemer sattes han paa Magtens Throne i Guds Paradises Midte, og der blev givet ham Magt og Herlighed, Herredømme og Riget og Rigets Storhed under al

*) En forhistorisk, uhyre Dyrerace, hvoraf undertiden findes Skeletter.

Himlen. Fra dette ædle Væsens Barm eller fra hans Side fremkom Kvinden. Idet hun dannedes eller formedes af hans Ben og hans Kjød og undergik en anden Forædlelsens Proces i hendes Dannelse, blev hun mere fuldkommen skjøn og indtagende, forenende i sine Ansigtstræk Manddommens ædle og majestætiske Udtryk med englelig Renheds milde, beskedne og tilbageholdende Ynde, som om bestemt til at pryde Mandens Værdighed — at forhøje det hjemlige Livs Glæder, at fryde hendes Herres Hjerte og at dele Livets Glæder med ham saa vel som at opføde sit Afkom og saaledes fylde Jorden med Myriader af lykkelige og intelligente Væsner. O Læser, overvej og opfat i Forening med mig Skjønheden, Herligheden, Fortrinligheden og Fuldkommenheden af Skabningens Værker, som de udrullede fra almægtig Kraft og Visdoms Haand og bleve erklærede gode — saare gode af ham, hvis Haand havde dannet dem, og hvis Øje overskuede dem med et eneste Blik. Sig mig, o Menneske, hvilket af disse Værker dannedes til Forgjængelse, og hvilke af dem besadde i sig selv Dødelighedens Sæd, Opløsningens og Tilintetgjørelsens Principer? Sig mig, var der nogen Forbandelse eller Gift eller Død iboende eller henhørende til nogensomhelst Grad af existerende Stof? Var der nogen Død eller Sorg, Smerte eller Sygdom, Suk eller Klage, Taarer og Graad? Var der Noget, som kunde skade eller ødelægge paa hele hans hellige Bjerg? Svaret paa alle disse Spørgsmaal er tydeligt, bestemt og afgjørende, dersom de hellige Skrifter kunne forlades paa som bestemte Vidnesbyrd. Vi underrettes om i Skriften, at Synden indkom i Verden og Døden ved Synden. At ved eet Menneske kom Døden, og at Djævelen havde Dødens Magt. Vi underrettes ligeledes om, at Jorden kom under en Forbandelse for Menneskets Skyld, og dens Frembringelser bleve væsentlig forandrede. Kort sagt, det store Hoved og Hersker med hans skjønne Bundsforvandte bleve underkastede mange Forbandelser og Besværligheder, medens de vare ilive, og med dem alle Produkter af Dyre- og Planteriget tilligemed Jorden selv bleve underkastede Forbandelsens Vælde. Saaledes følte Skabelsen Slaget til sin yderste Udstrækning og har i Smerte sukket efter Forløsning indtil nu. Af alle disse Erklæringer af den hellige Skrift og af mange andre Beviser, som lettelig kunne produceres, føle vi os sikre i at sige, at Synd er den eneste Aarsag til Forgjængelse, til Død. Dersom der ingen Synd havde været, vilde der ikke have været Død, Opløsning, Sorg, Klage, Taarer og Graad; ejheller vilde der have været nogen Smerte, men Skabelsen vilde have vedblevet i den samme Tilstand i uendelig Varighed. O Synd, hvad har Du gjort! Du har neddraget Mennesket fra hans lykkelige Stilling og har fra Magtens Throne og Herredømme bragt ham i en tjenende Tilstand, hvori han nedsænket i Sorg og Elendighed hensukker en ynkelig Tilværelse, der ender i en smertelig Opløsning, og han blandes med sin Moder Jord og er forglemt og tabt iblandt den almindelige Ruin.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 18de September 1877.

Præs. O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Vi ankom til Hull igaar Morges Kl. 8, men kunde ikke komme ind i Havnen førend Kl. 2 om Eftermiddagen. Madam Nordsjø var vred hele Tiden og søgte at gjøre vor Rejse saa lang og

ubehagelig som muligt, men vi holdt ganske godt ud, endskjøndt de Fleste maatte betale hende en temmelig høj Tribut; men vi lovede ogsaa, at det om muligt skulde blive sidste Gang, vi skulde have med hende at skaffe.

Vi ere nu alle ombord i „Wisconsin", syngende Lov- og Takkesange til Herren, for at vor Rejse er gaaet lykkeligt til Dato. Imorgen haabe vi at lette Anker for at fortsætte mod vor Rejses Maal. Igaar og idag er Vejret meget behageligt, og vi haabe, at det vil blive ved dermed for en Tid. De Hellige og Broder Brown forene sig med mig i at sende Eder vor hjertelige Hilsen.

I Hast.

Deres
John C. Sandberg.

P. S. Broder Browns Helbred har været god hele Tiden.

Ombord paa Dampskibet „Wisconsin" den 20de September 1877.

Præs. O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Vi ere nu paa vor Vej over det mægtige Dyb. Igaaraftes organiseredes vi ombord i to Distrikter, hvilke atter deltes i Wards med deres respektive Præsidenter, Skandinaverne i fire Wards. Alting arbejder i Harmoni. Vi have Bøn Kl. 7½ om Form. og 8½ Efterm.

Vi ere tolv Missionærer fra Utah. Broder Hamilton G. Park er vor Kaptain og J. C. Sandberg hans første, K. H. Brown hans anden Raadgiver.

Vi ere 482 af vort Folk ombord, hvor mange Andre kjender jeg endnu ikke. Vort Folk møder den største Venlighed og Respekt ombord. Vi have endnu ingen Syge og haabe med Herrens Bistand at være fri for Sygdom og Død. Jeg tænker, at vi Skandinaver have overvundet Søsygen; flere af de Engelske vare lidt syge igaaraftes, men idag synges, spilles, leges, passiares osv., saa at Alle synes at være et Selskab ude paa en lille Lysttur. Hils alle de Hellige fra os. — Jeg afleverer dette i Queenstown — vi ere snart der.

Deres Broder
John C. Sandberg.

Vejret er smukt.

Farvel Europa.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

(Mormonernes Udgang. — Underhandlinger derom.)

Overenskomsten selv er for kostelig til at gaa tabt, den lød som følger:

Nauvoo, Ill., den 1ste Oktbr. 1845.

Til General J. Hardin, W. B. Warren, S. A. Douglass og J. A. Mc Dougal.

Messrs. Som Svar paa Deres Brev af Dags Dato, hvori De stiller en Fordring til os om at nedskrive de Fakta og Hensigter, vi til Dem have erklæret, for at De kunne forelægge dem for Statens Guvernør og Folk, ville vi henvise Dem til vor Meddelelse af 24de ds. til Quincy Komiteen, hvoraf medfølger en Kopi.

I Tilføjelse hertil ville vi sige, at vi havde begyndt at gjøre Forberedelser til at flytte bort fra Landet, førend de sidste Uroligheder, at vi have fire Kompagnier, hvert paa hundrede Familier, og sex Kompagnier til ere ifærd med at

blive organiserede, hvert paa samme Antal, forberedende for en Flytning.

At eet Tusind Familier, indbefattende de Tolv, Højraadet, Kirkens Værger og almindelige Autoriteter, ere fast bestemte paa at rejse til Foraaret, uafhængigt af Tilfældigheder med Hensyn til Salget af vore Ejendomme; og at dette Kompagni vil bestaa af imellem fem og sex Tusinde Sjæle.

At Kirken som et Hele ønsker at rejse med os og vil gjøre saa, dersom Salg kunne finde Sted for Tilvejebringelsen af de fornødne Midler. At Organisationen i den Kirke, vi repræsentere, er saaledes, at der aldrig kan existere mere end et Overhoved eller første Præsidentskab ad Gangen. Og alle gode Medlemmer ønske at være med i Organisationen; og alle ere bestemte paa, saasnart Tid og Midler villr tillade det, at flytte til et eller andet fjernt Punkt, hvor hverken vi kunne fortrædige Nogen, eller Nogen kan fortrædige os. At vi have nogle hundrede Landejendomme og omtrent to tusinde Huse til Salg i denne Stad og County, og vi opfordre alle gode Borgere til at være os behjælpelige i Afhændelsen af vor Ejendom.

At vi ikke forvente at finde Kjøbere for vort Tempel og andre offentlige Bygninger, men ere villige til at udleje dem til et respektabelt Samfund, som maatte bebo denne Stad.

At vi ønske det tydeligt forstaaet, at om vi ikke finde Kjøbere for vore Ejendomme, ville vi ikke opofre dem eller bortgive dem eller tillade, at de paa ulovlig Maade blive os berøvede.

At vi ikke have isinde at saa nogen Hvede dette Efteraar, og dersom vi alle skulde sælge, ville vi ikkɔ saa Noget af nogensomhelst Slags.

At vi saasnart som muligt ville beskikke Komiteer for denne Stad, La Harpe, Macedonia, Bear Creek og alle de nødvendige Steder i Countyet forat meddele Underretning om Kjøb.

At dersom disse Vidnesbyrd ikke ere tilstrækkelige til at overbevise Folket om, at vi mene det alvorligt, ville vi snart give dem et Tegn, som ikke kan misforstaaes — vi ville forlade dem.

Paa Raadets Vegne med Agtelse Deres etc.

Brigham Young, Præsident.
Willard Richards, Sekretær.

Denne Pagt tilfredsstillede de Befuldmægtigede og for en Tid ogsaa Anti-Mormonerne.

Men deres Fjender længtes med Utaalmodighed efter at se Mormonerne gaa. De vilde ikke engang holde deres egne Betingelser i Overenskomsten, langt mindre vare de tilbøjelige til at række en hjælpende Haand for at lette dette tre Gange betrængte Folks Byrder i deres Udvandring, at deres gjensidige Pagt kunde blive opfyldt, en Pagt allerede beseglet med Blodet af deres Profet og hans Broder, deres Patriark. Saa Højraadet udstedte et Cirkulære til Kirken den 20de Januar 1846, hvori de udtalte deres Menigheds Hensigt, at nedsætte sig i en eller anden god Dal i Omegnen af Klippebjergene, hvor de ikke kunde fortrædige Nogen, og hvor Ingen kunde fortrædige dem, Her ville vi skaffe os et Hvilested, indtil vi kunne bestemme et Sted til vort midlertidige Opholdssted. . . . Vi erklære end yderligere til Tilfredsstillelse for dem, som have sluttet, at de Forurettelser, vi have lidt, have skilt os fra vort Land, at vor Fædrelandskjærlighed ikke er blevet overvundet ved Ild, ved Sværd, ved morderisk Overfald ved Dag og Nat, som vi have maattet lide, ejheller have de skilt os ved vort Lands Institutioner".

Derefter kom Spørgsmaalet om Krigs-

tjeneste for deres Land, dersom der skulde udbryde Krig imellem dette og et fremmed Land, hvilket paa hin Tid antydedes ved de voxende Forviklinger med Mexiko. Anti-Mormonerne benyttede sig af denne Udsigt til Krig og ikke tilfredse med deres Udrivelsesværk opløftede de Raabet: „Mormonerne ville slutte sig Fjenden!" Dette var ligesaa grusomt som at koge et Kid i dets Moders Mælk, men Højraadet besvarede det med den hjemlige Anekdote om Kvækerens *) karakteristiske Handling imod Piraterne til Forsvar for det Skib, hvorpaa han var Passager, da han bortskar det Reb, ad hvilket Sørøveren søgte at entre, idet han bemærkede: „Dersom Du ønsker det Stykke Reb, vil jeg hjælpe Dig dertil." „Piraten faldt", sagde Cirkulæret, „og en vaad Grav blev hans Hvilested." Deres Land havde været alt Andet end en venlig Beskytter for de Hellige, men de vilde i dets Nøds Time i det Mindste gjøre ligesaameget som den samvittighedsfulde Kvæker gjorde til Skibets Forsvar. Der var tillige en bitter Satire og stille Pothos i Fortællingen, der var mere rørende bebreidende end et Uvejr af Fordømmelser. I samme Aand udtalte Højraadet sig i sit Cirkulære saaledes: „Vi gik ind paa at forlade Landet for Fredens Skyld paa den Betingelse, at der ikke opreistes mere Forfølgelse imod os. Vi have med god Tro arbeidet paa at opfylde denne Overenskomst. Guvernør Ford har ligedes gjort sin Pligt i at fremme vore Ønsker i denne Retning, men der er Nogle, som ere uvillige til at lade os have en Tilværelse nogetsteds; men vor Skjæbne er i Guds Hænder, og saa er deres. (Forts.)

*) Kvækerne, en særegen, meget fredelig Sekt.

Den store Strike i Amerika.

Af Ældste Wm. C. Staines.

Broder Milando Pratt og mig selv, som afgik fra New York mod Hjemmet, vare paa det første Tog, som passerede igjennem Ogden efter Tumulterne, uden at blive opholdt af Pøblen.

Jeg skal aldrig forglemme Følelserne hos Kjøbmændene, Bankiererne, Expeditørerne og Kapitalisterne eller Bevægelsen blandt Folket i New York under Pøbeluroligheberne og Togstandsningerne. Jeg var der under i Krigens Tid og erindrer vel Folkets Følelser paa hin Tid. Naar Nordstaterne tabte et Slag, sagde Folket: „Send flere Tropper, og med Tiden ville vi overvinde Sydstaterne." Flere Tropper mente mere Forretning — de nødvendiggjorde flere Støvler, Sko, og Klæder etc., og dette bragte flere Penge i Spekulantens Pung. Men i denne Pøbelkrig var det ganske anderledes; her havde nogle faa almindelige Arbejdsmænd gjort Strike for at opnaa højere Løn, og ved at gjøre saa traf de al Trafik. Denne Standsning bragte enhver Forretningsbranche i samme Tilstand; Kjøbmanden kunde ikke sælge sine Varer, thi han kunde ikke afsende dem; Vexelereren kunde ikke sende sin Vexel eller Anvisning, thi intet „Express Company" vilde eller kunde sende den. Vi forbruge 12,000 Høveder om Ugen i Staden New York, men om Fredagen under Striken havde vi kun 4000 at slagte, og dersom Striken havde vedvaret, vilde vi den paafølgende Tirsdag have været uden fersk Kjød. Det var ligesaa med alle andre Levnetsmidler — Æg, Fjerkræ, Ost, Smør, endogsaa

Frugt; de største Kjøbmænd saavel som den gamle Kone, der solgte Æbler og Ferskener paa Fortogene, som kun havde lidt runken Frugt tilsalgs, og som, naar man spurgte hende om bedre, kun kunde svare, at Intet kom til Markedet under Striken. Fra den Dag, vi forlod New York, til den Dag, vi naaede Omaha, passerede vi Tropper i Lejr paa ethvert Sted, hvor Regeringens eller Jernbanekompagniets Ejendom var i Fare. I Omaha traf vi et Antal Soldater, som bevogtede Jernbanebroen og Stationen, nogle af dem vare fra Camp Douglass, Utah; disse vendte tilbage med samme Tog som vi. Jeg havde erfaret igjennem Aviserne, at Pøblen i Pittsburgh havde nedbrændt Stationen, Hotellet og 127 Lokomotiver, tilligemed to Mile af Passager- og Fragtvogne. Da jeg var vel bekjendt med Bygningerne og Jernvejen der, troede jeg, at jeg kunde forestille mig den Ødelæggelsesscene, Ilden havde frembragt, men heri tog jeg meget fejl; jeg kunde tænke mig, at see et dobbelt Spor to Mile langt med Intet derpaa uden Vognhjul, men dette var Intet sammenlignet med hvad, der endnu var at se. Efterat have passeret dette Sted, kom vi til en aaben Plads, hvor mange Akres Land var bedækket med Svingspor, Tømmer etc., Alt forbrændt, bøjede Skinner, og Vognhjul allevegne; imellem disse kunde paa visse Steder sees Levninger af de forskjellige Fragtvogne med deres Indhold, saasom Spader uden Haandtag, Høforke minus samme, Østersdaaser uden Østers, Hvede, Rug, Byg, Havre, Kul, alt brændende. Efter dem kom vi til Remisserne (hvad der er igjen af dem) indeholdende 127 Lokomotiver; denne var af alle Scener den frygteligste; tilhøjre kunde sees Ruinerne af Hotellet, Stationen og Hævemaskinen, ligeledes store Værksteder tilhørende Jernbanekompagniet; foran saaes de 127 Lokomotiver, svedne og itubrudte, alle i Uorden imellem hverandre, nogle med Skorstenene knækkede og bøjede, med et For- eller Baghjul, undertiden begge, i Jorden, medens de andre stode paa Gulvet, hvor dette ikke var brændt. Forestil Dem, om De kan, denne Ødelæggelse. Dandsen til denne Musik vil koste Landet omtrent 20 Millioner Dollars. Forestil Dem da Scenerne, da dette skete, Ringningen af Klokkerne, Geværskuddene, Pøblens Hujen, Branden og Exploderingen af flammende Oliefade og Beholdere, med Støjen af enhver mulig Beskrivelse med de Vogne og Wagon'er, som af Tyve og Stratenrøvere pressedes til Tjeneste for Transporter af enhver Art, Alt, der var brugeligt og bevægeligt, og De har den frygtelige Scene med Undtagelse af de forfærdelige Følelser hos Kapitalisterne og de fredelige Borgere i Løbet af denne Ødelæggelsens Periode, som i deres Frygt ikke vidste hvad Øjeblik disse Dæmoner vilde brænde, røve og tilintetgjøre Alt, hvad de ejede. Denne Ødelæggelse skete blot ved Pøblen i een Stad. (Forts.)

Blandinger.

Niloversvømmelsen i Ægypten. Samtidig med, at der fra det nordlige Kina, fra Indien og fra Brasilien kommer Meddelelser om Hungersnød og Hjemsøgelser af disse Lande, indtræffer der ogsaa fra Ægypten en Efterretning, der er af sørgelig Betydning for dette Land, idet Vandstanden i Nilen iaar ikke er tilstrækkelig høj, til at man kan vente den sædvanlige Oversvømmelse af Floden. Vandstanden i Floden er kun 17 Cubits (en Cubit er et engelsk Maal omtrent ligt med $1\frac{1}{2}$ dansk

Fod), medens der til en „god Nil“ kræves, at den skal være mindst 22 Cubits, Den blaa Nil og Atbara ere altid de første til at yde deres Bidrag til Oversvømmelsen, og de have allerede bragt Alt, hvad Abessinien kan yde, men den hvide Nil har ikke, som sædvanligt bragt den nødvendige Forøgelse af Vandmængden. Ved Kairo, hvor Nilmaaleren findes, har Floden endog begyndt at synke lidt. Der er derfor — som en Korrespondent skriver fra Alexandria til Times — al Udsigt til, hvad man dersteds kalder en „daarlig Nil“, og han anslaar det Tab, som Høsten derved vil lide, til en Femtedel af hele Landets Produktion, hvorhos Nødvendigheden af at oppumpe Vandet fra de 17 Cubits, som er dets nuværende Højde, til de 22 Cubits, der udkræves, vil medføre en Udgift af 400,000 Pd. Sterl. pr. Cubit.

Fra Krigen. Ved Plevna stod den 11—12te og 13de en Række forbitrede Kampe. Russerne og Rumænerne angreb Osman Paschas Stilling og det lykkedes ogsaa General Skobeleff at erobre flere vigtige Punkter, som dog atter bleve ham fratagne. Rumænerne lykkedes det derimod at tage Griviza Redouten og at hævde denne Stilling. Russerne og Rumænerne mistede ca. 17000 Mand, Tyrkerne 12000. Flere mindre Kampe have senere fundet Sted, men uden afgjørende Betydning. Den 22de lykkedes det 10,000 Mand tyrkiske Tropper at gjennembryde det russiske Kavalleri, der omsværmede Osman Paschas Ryg og afskar al Tilførsel, og at tilføre ham Provision og Munition og forøgede hans Troppestyrke. — Tyrkerne have vedvarende fortsat deres Angreb paa Schipkapasset men uden Held. I disse forfærdelig blodige, resultatløse Kampe have de mistet omtrent 21,000 Mand. — Afdelinger af Mehemed Alis Armeekorps foretog den 21de September ved Tscherkowna og Cairkiøj et Angreb paa Storfyrst-Thronfølgerens Hær, men sloges tilbage. — En Korrespondent i Bulgarien skriver fra Eski Sagra om Landets rædselsfulde Tilstand, at det paa flere Mile var umuligt at ride uden Kampher i Munden, allevegne laa talrige ubegravede og i mange Tilfælde skrækkelig lemlæstede Lig, Landsbyerne laa i Aske, deres Beboere vare enten dræbte eller flygtede, saa frygteligt rase særligt Bulgarerne og Tyrkerne mod hinanden. — Montenegrinerne have vundet flere mindre Sejre over Tyrkerne og erobret adskillige Forter.

Gertrud Jensen døde af Rheumatisme den 21de August i 2det Ward i Salt Lake City. Hun var født den 10de Februar 1807, blev tilligemed sin Mand døbt i Kjøbenhavn kort efter Kirkens Organisation der, og emigrerede med det første Sidste-Dages Helliges Selskab i 1852. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og glædede sig i Evangeliet til det Sidste.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.